

PERGALĖ

SIANDIEN SKAITYKITE:
G. ZIMARIOVAS. Kai komunistai atitolę nuo
gamybinių reikalų — 2 psl.
Linai mūsų aukso fondu bus tik tada, jei
tinkamai juos paruošime! — 2 psl.
Kaip gyveno valstiečiai Zarasų apskrityje — 3 psl.
Tarptautinės pabiros — 4 psl.

Nr. 122 (1852).

Zarasai, antradienis, 1959 m. spalio mėn. 13 d.

Kaina 15 kap.

Kolūklečiai, mechanizatoriai! Nepalbkite nė hektaro dirvų, nesuartų iš rudens. Paspirtinkite bulviakasio darbus!

O LAUKAI TEBEDIRVONUOJA

Kumpuoliuose, kolūkiečių kontoros kieme neišjungtu motoru puspėjo naujutėlis vikšrinis traktorius, artelės įsigytas prasidėjus žiemkenčių sėjai. Mechanizatoriai, išdėlioję ant žemės raktus, tikrino mašinos „sveikatą“. Čia ir įsišnekėjom apie jų darbą. Vaikiniai noriai dalinosi savo rūpesčiais, vargais.

VIENA BĖDA—NE BĖDA

Iki šio rudens „Lenino keliu“ artelės nariai sunkiai išsiversdavo su vieninteliu vikšrinu traktoriumi DT-54. Praėjusiais metais iš rudens nesuarus visų dirvų, šiemet buvo suvėlinta pavarinė sėja, neparuošus laiku pūdymų—vėliau pasėti žiemkenčiai. Gavus antrąjį DT-54, kolūkiečių žemdirbiams lengviau atsikvėpė. Dviem traktoriais darbas dvigubai greičiau eis. Antruoju DT-54 su pneumatiniams valdomais plūgais galima geriau suarti dirvas, atsipalaiduoja vienos darbo rankos. Išėjus į akmenuotas brigadų dirvas su naujuoju traktoriumi, prasidėjo mechanizatorių vargai. Lūžimai, remontas, ir vėl lūžimai. Matant, kad iš tokio darbo

Bulvės kaupuose

Bendromis jėgomis galima ir kalnus nuversti. Šios senos liaudies patarlės prisilauk mūsų žemės ūkio artelės nariai. Kuomet prasidėjo bulviakasis, kolūkiečių sodybos ištuštėjo. Užtat gausu žmonių buvo bulvių laukuose. Nepraėjo nė savaitė ir į valdybą atėjo žinia, jog pirmoji laukininkystės brigada, kuriai vadovauja drg. Pauzys, baigė bulviakasi. Neuzilgo su tokiu pat raportu atvyko ir III brigados brigadininkas drg. Cibulskis. Darbo tempai vis spartėjo. Šiuo metu visos penkios laukininkystės brigados, 68 ha plote nukasusios bulves, supylė jas į kaupus.

V. GUOGIS

Kalinino vardo kolūkiečių buhalteris

Kad kukurūzai augtų

Nemažą kiekį žaliosios masės silosui gavo Stelmuzės tarybinio ūkio Juljanavos skyriaus žmonės augindami kukurūzus. Sekančiais metais kukurūzų plotai bus žymiai išplėsti. Jų numatoma pasėti net 15 hektarų.

nieko gero neišeis, buvo nutarta prie traktoriaus kabinti paprastą traktorinį plūgą. Bet jis kolūkyje tik vienas. Ir čia artelės valdyba galvos nesuko. Pakaitomis vienu plūgu dirbs abu traktoriai.

BE KONTROLĖS

„Mūsų traktorininkai — žmonės patyrę“ — taip atsiliepia apie savo mechanizatorius artelės nariai. Atrodo, prasidėję už traktoriaus vairo ne vienus metus, traktorininkai žino savo darbą. Vien tik dėl to jų darbas mažokai kontroliuojamas. Tačiau toks pasitikėjimas bereikalingas. Dirvos suariamos ne visur reikalingu gilumu. Ziūrėk, vienoje vietoje plūgai eina 20 cm gyliu, o kitoje vietoje vos velėną nuskuta. Brigadininkai ir kolūkiečių agronomas neturi įpročio kiekvieną dieną patikrinti traktorininkų atliktą darbą.

— Kad to laiko neužtenka, — kalba pirmos brigados brigadininkas Bakanačiūsis. — Čia prie bulvių reikia būti, čia vėl kur

nors... Tik kas tris-keturias dienas, apmatavus suartą plotą, žinias pristatom kolūkiečių buhalterijai.

Neteisingai galvojama. Būtina kiekvieną dieną sekėti ne tik kiek traktorininkai suaria, bet ir kaip suaria. Tai kolūkiečių agronomo bei laukininkystės brigadininkų pareiga.

REIKIA PASKUBĖTI

— Gal kaip nors iki šaltųjų dirvas suarsime, — kalba mechanizatoriai, kolūkiečiai. Tokios pat nuomonės ir patys kolūkiečių vadovai. „Gal kaip nors...“. Tokios viltys į ilgą rudenį, kaip sakoma, šakėmis ant vandens rašytos. Iš reikalingo suarti 225 ha plotą, tesuarta tik 90 ha. Dabar, turint tik vieną naudotą darbui traktorinį plūgą, dirbs vienas traktorius ir tai viena pamaina. Nutarta kiekvienoje brigadoje arti arkliais. Štai pirmoje brigadoje ariama 4 poromis. Arkliais ariama ir likusiose brigadose, bet to neužtenka. Nors vienu traktoriumi reikia arti ištiesią parą dviem pamainomis. Šiemet artelėje neturi likti nė aro nesuartų dirvų.

V. Raubiška

„Kaip nors nukasime...“

Kalbamės su „Raudonojo Spalio“ žemės ūkio artelės pirmos laukininkystės brigados brigadininku Juliumi Rakovičium. Brigadininkas skuba, stengiasi atsistumti bereikšmėmis frazėmis, visokeriopai sušvelninti nepavydėtiną bulviakasio padėtį.

— Visada nukasdavome bulves, kaip nors nukasime ir šįmet. Ne tiek jau daug liko, — aiškina drg. Rakovičius.

Argi nedaug? Brigada šiais metais augino bulves 27 hektarų plote. Spalio 12 dienai kolūkiečiai tenukasė 14 hektarų. Reiškia, dar reikia nukasti 13 ha. Skaičius, žinoma, nedidelis, bet,

esant tokiems bulvių kasi-mo tempams, jis nieko gera nežada. Pirmąsias bulvių vagas brigadoje nukasė dar rugsėjo 28 dieną. Paskaičiavus pagal dienas, ištiesių dviejų savaitių bėgyje buvo nukasama į dieną vos po hektarą, nors kasėjų čia nestinga. Kiekvieną dieną mažiausiai 30 jų gali darbuotis bulvių laukuose. Deja, to nepamatysime. Vos po 12—14 moterų kruta prie bulvių, bet ir tos neskuba.

— Ko skubėti? — kalba jos. — Savo tonas baigiamė...

Kame gi reikalas, kokias tonas? Reikalas, pasirodo, blogoje bulviakasio darbo organizacijoje. Bulvės šiais metais nekios, taip manė kolūkiečių vadovai, ir, jeigu kiekviena šeima prikastų po 3 tonas, jų neliktų. Tačiau bulvės pasirodė derlingesnėmis. Pirmos laukininkystės brigados kolūkiečės T. Goršanova, J. Valentinavičienė, M. Savičienė ir visa eilė kitų jau prikasė po 3 tonas, tačiau dar be-

A. Niķevičius

Kalvarijos rajono „Naujo gyvenimo“ kolūkiečių kiaulių fermoje dirba daugiausia jaunimas. Kiaulių šėrėjos teisėtai didžiuojasi savo laimėjimais. Čia kiekvienas gyvulys per parą priauga 600 gramų. Per penkis mėnesius nupenimi bekonai. Iš kiekvienos veislinės kiaušės gauta po 12 paršelių, o iki metų pabaigos bus dar po vieną apsiparšėvimą. Kolūkis iki spalio 1 d. šimtui hektarų ariamos žemės realizavo po 30 centnerių kiaušienos — beveik dvigubai daugiau, negu per tą patį praėjusių metų laikotarpį. Iki metų pabaigos fermoje bus nupenėta 380 bekonų. Kiekvienam šimtui hektarų ariamos žemės teks po 45 centnerius kiaušienos.

Nuotraukoje: kiaulių šėrėja Judita Janušauskaitė. M. OGAJAUS (ELTOS) nuotr.

Studijuojantiems marksizmą-leninizmą

Valstybinė politinės literatūros leidykla išleido vadovėlį „Marksizmo-leninizmo pagrindai“.

Knygoje yra įžanga apie marksistinę-lenininę pasaulėžiūrą ir skyriai: „Filosofiniai marksistinės-lenininės pasaulėžiūros pagrindai“, „Materialistinis istorijos supratimas“, „Kapitalizmo politinė ekonomija“, „Tarptautinio komunizmo judėjimo teorija ir taktika“, „Mokslas apie socializmą ir komunizmą“.

Knygą paruošė autorių kolektyvas, vadovaujant O. Kušinienui.

Sekasi neblogai

Dar metų pradžioje mūsų žemės ūkio artelės gyvulių augintojai prisiėmė padidintus įsipareigojimus vystant visuomeninę gyvulininkystę. Metų bėgyje kiekvienam 100 hektarų žemės naudmenų jie nutarė pagaminti po 30 centnerius, o 100 ha arimų 32 centnerius. Uždavins nelengvas, todėl nuo pat metų pradžios buvo pradėta rūpintis jo įvykdymu. Kolūkiečiai pritarė artelės valdybos nutarimui žymiai padidinti visuomeninių galvijų skaičių. Ir štai vietoje pernai buvusių 300 kiaulių šiemet kolūkiečių kiaušidėse yra 410 kiaulių, be to, pavašarį 141 kolūkiečių pareiškė norą auginti kolūkiui bekonus. Ne 83, kaip tatau buvo prieš metus, o 137 karves šiemet turi artelė. Beveik per pusę padaugėjo prieauglio skaičius. Šiuo metu kolūkiečių veršinėms prižiūri apie 110 įvairaus amžiaus veršelių.

Praėjo devyni mėnesiai. Jau dabar galima pasidžiaugti gyvulių augintojų pasiekimais. Ne vieną dešimtį bekonų į mėsos paruošų punktą išsiuntė mūsų kiaušienos Maleckas ir Vitkūnas, 36 bekonus užaugino ir atidavė artelei kolūkiečiai. Spalio 1 dienai 100 ha žemės arimų pagaminta beveik po 20 centnerius kiaušienos. Neblogi reikalai

T. Šatrovas

„Tarybinio artojo“ kolūkiečių fermų vedėjas

Pirmasis darbe ir poilsy

Apie Lionginą Navicką kaltės būtų likę nepagirdyti žino visame „Už taiką“ kolūkyje. Geru žodžiu jį pamini. Gabias rankas turi kolūkiečiai. Prie mechanizmų — pirmasis. Artelės nariai prisimena, kaip pačiame siloso gamybos įkaršty sugedo kapoklė. Čia savo sugebėjimą parodė Navickas. Per dvi valandas vėl mašina buvo pilnoje tvarkoje.

Lionginas Navickas dirba prie siurblio, aprūpinančio vandeniu gyvulininkystės fermas. Sėrikai neprisimena atvejo, kad dėl Navicko kaltės būtų likę nepagirdyti gyvuliai.

G. Vaškevičius

„Už taiką“ kolūkiečių

ATASKAITOS IR RINKIMAI PIRMINĖSE PARTINĖSE ORGANIZACIJOSE

KAI KOMUNISTAI ATITOLĖ NUO GAMYBINIŲ REIKALŲ...

Daug ką turėjo pasakyti savo ataskaitiniame - rinkiniame susirinkime „Garbingo darbo“ kolūkio komunistai. Ir vis tai kartūs žodžiai... Artelė atsilieka gamyboje. Ypač tas išryškėjo derliaus nuėmimo metu. Kolūkiečiai nespėjo su lauko darbais, dėl ko turėjo rimtus derliaus nuostolius. Jeigu paimsime kolūkyje vykstančių darbų suvestines, pamatysime, kad taip ir liko nepasėta 35 ha žiemkenčių, kaip nurauti, taip ir tebestovi linai su galvutėmis, vos 15 ha nukasta bulvių, tesuarta pirmieji hektarai dirvų, skirtų pavasario sėjai. Ir tokia padėtis vien dėl blogos darbo organizacijos, dėl pašlijusios drausmės.

Komunistas Pieviškis prisiminė, kad iki šiol virš 60 darbingų artelės narių neišdirbo darbdienių minimumo, 22 kolūkiečiai neturi net po 10 darbdienių, o 8 žmonės nepridėjo rankų, kad padėtų savo artelei. Ką padarė komunistai, kad sumažėtų dykinėtojų skaičius? Partinė organizacija net nepasidomėjo taikomomis materialinio suinteresuotumo priemonėmis, šiuo klausimu nieko nepasiūlė ir dargi taikstėsi su tuo, kad daugumoje gamybos sričių, tame tarpe gyvulininkystėje, visai jos netaikomos.

Žmonės dirbo nesuinteresuotai, ir to rezultatai jaučiami ne tik lauko darbuose. „Garbingo darbo“ kolūkis įsipareigojo 100 ha naudmenų pagaminti 160 cent pieno, o per 9 mėnesius

tam pačiam žemės kiekiui neturima nė 69 cent, iki įsipareigojimų įvykdymo dar trūksta 26 cent mėsos kiekvienam šimtui hektarų, tame skaičiuje dar nepagaminta tam pačiam kiekiui arimų 33 centnerių kiaulienos.

Kuo paaiškinti komunistų abejingumą svarbiausiems gamybiniais reikalams? Partinės organizacijos sekretore buvo išrinkta kolūkio pirmininkė Vasiljeva, tuo pačiu ji negalėjo kontroliuoti savo pačios ir kolūkio valdybos darbo. Užimta išimtinai ūkiniais reikalais, kuriuos daugeliu atvejų sprendė nesėkmingai, drg. Vasiljeva nesugebėjo kaip reikiant vadovauti komunistams. O partinės organizacijos nariai patys nesiryžo aktyviai padėti kolūkio valdybai. Tenka pripažinti, kad nė vienas komunistas nedirba nei laukininkystės brigadininku, nei fermos vedėju. Komunistai silpnai organizavo politmasinį darbą žmonių masėse ir patys silpnai mokėsi.

Savaime suprantama, šiame susirinkime drg. Vasiljeva nebuvo išrinkta kolūkio partinės organizacijos sekretoriumi. Į atsilikusį kolūkį atėjo naujas žmogus komunistas Smirnovas, kuriam komunistai patikėjo šias pareigas.

Kolūkio komunistai konkrečiai kalbėjo apie artimiausios organizacijos uždavinius, kurie visi veda į vieną tašką — išvesti „Garbingo darbą“ iš atsilikimo, kas pareikalauja iš jų nemaža pastangų ir sugebėjimo.

G. Zimariovas partijos rajono komiteto instruktorius

CHABAROVSKO KRAS-TAS. Lenino rajono žemės ūkio artelėje „Trudovaja niva“ derliaus nuėmimo metu pasižymėjo gabenantis nuo kombaino grūdus kolūkio šoferis Jurijus Salnikovas. Bet kokiame orui esant, mašina būdavo kelyje. Net kai įsisaufėjęs Amūras užliejo privažiavimus, kai keliai tapo beveik nevažiuojamais. Jurijus Salnikovas vis dar darydavo po kelis reisus per dieną. Jis vienas išvežė iš laukų daugiau kaip 250 tonų grūdų. Jurijaus Salnikovo vardas įrašytas kolūkio Garbės lentoje. Nuotraukoje: Jurijus Salnikovas. N. Surovcevo nuotr. (TASS).

Linai mūsų aukso fondu bus tik tada, jei tinkamai juos paruošime!

Pirmosios tonos

Mūsų kolūkis šiais metais augino 28 hektarus linų. Per eilę metų įsitikinę, kad linai — tai viena pajamingiausių kultūrų, į linų auginimą atkreipėme didelį dėmesį. Atėjus linarūtei, linai pas mus buvo laiku nurauti, vėliau apkulti ir pakloti.

Dabartiniu metu visi kolūkio linai jau pakelti ir suvežti po stogu. Geriausioji kolūkio pirmos laukininkystės brigados linų auginimo grandis, vadovaujama V. Ragauskienės, jau pradėjo linų rūšiavimą. Daugiau kaip 2,5 tonos pirmarūšių linų šiaudelių iš šios grandies kolūkis jau pardavė valstybei.

H. SAKALYTĖ „Už taiką“ kolūkio sąskaitininkė

Jų grandys pirmos

„Pažangos“ žemės ūkio artelės E. Sorokino ir J. Damausko pirmos ir antros laukininkystės brigadų linų auginimo grandys jau pakėlė atsiklojėjusius linus. Kolūkyje iš 25 ha paklotų linų pakelta jau nuo 20 hektarų.

A. Nikevičius

Pakėlėme jau pusę linų

Linai jau atsiklojėjo. Mūsų žemės ūkio artelės penktos laukininkystės brigados linų auginimo grandis, vadovaujama E. Dainio, jau kelios dienos kaip darbuojasi keldama linus. Grandyje iš 16 hektarų jau pakelta 12 ha.

Edvardo Dainio grandžiai nepasiduoda ir trečios kolūkio laukininkystės briga-

Iš klaidų nepasimokė

Stalino vardo žemės ūkio artelės vadovai vienu balsu tvirtina:

— Linus auginti mums neapsimoka. Vieni nuostoliai...

Koks gi reikalas? Ar linai jau nustojo buvę pajaminga kultūra? Gal staliniečių žemės blogesnės, mažiau tinkamos linams negu kitų kolūkių?

Reikalo esmė pasirodo ta, kad nemėgstama Stalino vardo žemės ūkio artelėje auginti linus, nesuprantama, kad jie yra viena pajamingiausių, labiausiai apsimokančių auginti kultūrų. Praeitais metais kolūkyje buvo auginama 10 hektarų linų. Linai, tiesa, davė tik nuostolį.

Kodėl gi jie buvo nuostolingi? Į kokią dirvą ir kaip sėjo, tokie ir užaugo linai. Tačiau, tinkamai juos sudorojus, vis dėlto, kolūkis dar galėjo turėti ir pelno. Juk linai būvo nurauti, nukaršti, pakloti. Tačiau trečioje kompleksinėje brigadoje, vadovaujamoje brigadininko K. Vitkausko, dėl paties brigadininko apsieidimo visi pakloti linai supuvo ant lauko. Tik vėlyvą pavasarį, linams nustojus daugiau pusės savo vertės, prisimi-

N. Glušakovas Zdanovo vardo kolūkio sąskaitininkas

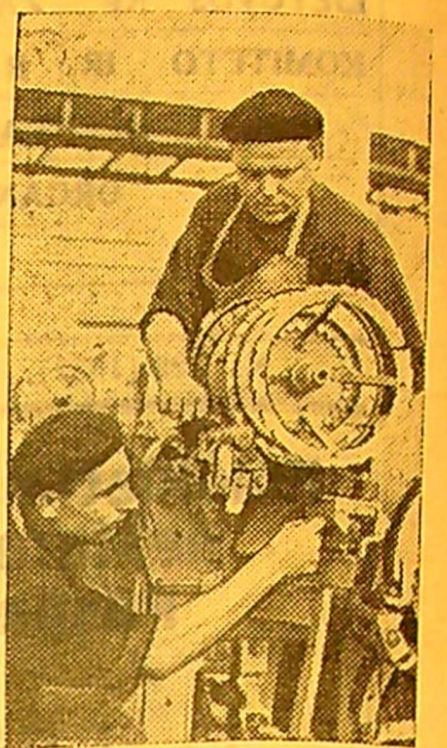
nė juos pirmos ir antros kompleksinių brigadų brigadininkai S. Poprockas ir A. Marcinkevičius.

Nors per praeitų metų ataskaitinį susirinkimą daug buvo kalbėta apie nuostolingus linus, bet išvadose šiais metais liko nepadarytos. Bijodami praėjusių metų pasekmių, artelės vadovai linų ploto nutarė nedidinti ir pasėjo tik 10 hektarų. Brigadininkai ir šiemet šiai pajamingai kultūrai neparinko dirvų, į jų priežiūrą kreipė kuo mažiausią dėmesį, bijodami išieškoti daug darbdienių. Linai, žinoma, išaugo ne daug geresni kaip pernai. Šiandien, tiesa, visose kolūkio kompleksinėse brigadose jie jau nurauti ir suvežti į klojimus, bet apie tolesnį jų apdirbimą negalvojama. Linų sėmenis dabar kulia pelės, o, pavyzdžiui, pirmos kompleksinės brigados brigadininkas Stasys Poprockas kuo ramiausiai aiškinasi:

— Nedavė mums linai pernai pajamų, ne ką gausim ir šiais metais. Bulvės dabar mums svarbiausia. Paskui — pažiūrėsim...

Pajamos pačios, žinoma, neateis. Jeigu žmogus dirba ir pats netiki savo darbu, retai kada jam pasiseka.

Kol dar ne vėlu, Stalino vardo žemės ūkio artelės vadovai turi susirūpinti linais. Jeigu artimiausiu laiku nebus iškultos linų galvutės, nebus šiaudeliai parduoti valstybei, vėl kolūkio vadovams beliks teisintis: girdi, linai mums nuostolis, neauga jie pas mus. Tačiau pasiteisinimais kolūkio kasos nepapildysi. A. Vaikutis

Panevėžio linų kombinatas bus viena stambiausių įmonių Pabaltijy. Kombinatas per parą išleis beveik 38 tūkstančius metrų lininių audinių. Šiuo metu kombinato naujajame korpuse prasidėjo įrengimų montavimas.

Nuotraukoje: Antanas Juzėnas ir Vytautas Vailonas (dešinėje) montuoja audimo stakles.

S. Sapkos (ELTOS) nuotr.

„Pergalės“ medžiagos pėdsakai

„Per tris dienas 1,5 ha“

Tokiu pavadinimu korespondencija buvo išspausdinta „Pergalės“ laikraštyje Nr. 118. Joje buvo rašoma, kad „Pažangos“ kolūkio II laukininkystės brigadoje lėtai kasamos bulvės. Artelės vadovai pranešė redakcijai, kad korespondencijoje iškelti faktai teisingi. Bulviakasiui paspartinti mobilizuoti visi brigados kolūkiečiai. Šiuo metu padėtis pagerėjo. Kasdien brigada nukasa po 1—1,5 ha bulvių. Viso bulvės kasos nuo 8 ha ploto. Artimiausiomis dienomis II brigados nariai baigs bulviakasį.

Tai reikia pritaikyti ir mūsų rajono kolūkiuose bei tarybinuose ūkiuose

„Eglutė“ 26 karvėms

„Višnevskio“ tarybinio ūkio galvijų vasaros stovyklos teritorijoje įrengta „eglutė“ tipo melžimo aikštelė dviems šimtams karvių. Tai 4,55 m pločio ir 10 metrų ilgio pasiūrė. Pasiūrės viduriu eina 0,7 m gylio ir 1,15 m pločio tranšėja. Paliai abu tranšėjos kraštus pastatyta po 13 edžių. Atstumas tarp tranšėjos krašto ir edžių sienelės — 1,2 metro. Tamę atstume ir stovi karvės melžimo metu. Jos pastatomos 45 laipsnių kampu į tranšėją — taip, kad vienos karvės šonas būtų prie kitos karvės kaklo. Tam, kad šis kampas būtų tiksliai išlaikytas, prie įėjimo į aikštelę ir išėjimo iš jos tokiu pat kampu pastatyti buomai. Toks gyvulių išdėstymas leidžia dešimtyje metrų su-

talpinti 26 karves (po 13 iš dešinės ir kairės tranšėjos pusės). Mūsų apskaičiavimu, „eglutė“ tipo melžimo aikštelė 26 karvėms yra pati racionaliausia. Chronometražas rodo, jog įėjimui ir 26 karvių išstatymui sugaištama 2 minutės laiko, tešmens nuplovimui — 1,5 minutės, melžimo stiklinių uždėjimui ir melžimui — 6 minutės ir karvėms išeiti iš aikštelės reikia 0,5 minutės laiko; viso — 10 minučių. Karvių skaičių aikštelėje padidinus arba sumažinus laiko sugaištama daugiau. Aikštelėje vienu metu dirba du melžėjai. Kada įleidžia pirmąją karvių partiją, vienas iš jų plauna tešmenį, kitas uždeda ant spenių melžimo stiklines. Mes laikome reikalingu

elgtis kaip tik taip — uždėti stiklines ant šlapių spenių, nes kitaip jie, vėjo nupūsti, ims pleišėti. Įleidžiant karves į aikštelę, melžėjos pakelia įeinamąjį buomą ir tuo pačiu metu pusautomatžio pagalba įpila į kraštines (tolimąsias) edžias koncentratų davinį. Įėjusi karvė, nerasdama pašaro artimosiose edžiose, stojasi ten, kur jai reikalinga stovėti, — prie kraštutinių edžių, o po jos stojasi antra, trečia ir t.t. Karvių melžimui mes tritakčius melžimo aparatus „DA-3“ pertvarkėme į dvitakčius. Tuštuminio siurblio paleidimui vietoj elektros motoro naudojamas benzininis variklis „ZID-4,5“. Šis būdas pranašesnis tuo, kad jį galima pritaikyti ir ganyklose, kur nėra

elektros linijų, o taip pat neelektrifikuotuose ūkiuose. Beje, apie dvitaktį melžimą. Praktika parodė, kad jis patogesnis už tritaktį. Pirmiausia, sutrumpėja kiekvienos karvės melžimo laikas, antra, nereikia parišinėti melžimo stiklinių ir tuo greičiau atliekamas paruošiamasis darbas. Pagaliau, dvitaktiniai aparatai garantuoja gerą išmelžimą, nėra reikalo melžimą baigti rankomis.

Pažangaus melžimo metodo įdiegimas įgalino pertvarkyti darbo organizaciją. Vien tik prie bandos, kur įgyvendintas mechanizuotas melžimas, darbuotojų skaičius sumažėjo 16 žmonių. Jų darbą atlieka mechanizatoriai. Atsirado nauja profesija — melžėjas-mechanizatorius.

Pirmiau, pavyzdžiui, pieno vežikas Vasilijus Fortuna melžimo metu nieko neveikdavo — laukdavo, kol pamelš karves. Dabar, at-

veža tuščius bidonus, pats melžia, o po to išveža pieną. „Tuštuma“ darbo dienos eigoje užsipildė, o ir uždarbis žymiai pakilo. Dirbantis mechanizuojant daug darbo reikalaujančius procesus gyvulininkystėje Ivanas Pernatij anksčiau tik sekė mechanizmų darbą, o dabar pats valdo šiuos mechanizmus.

Kokie mūsų ateities planai? Kol kas mechanizuotu būdu melžiama tik pusė bandos. Žiemą šiuo būdu melšime visas karves. Jau vyksta paruošiamieji darbai. Visus galvijus laikysime nepririštus. Virš 400 karvių bandą melš 5 mechanizatoriai. Įskaitant ir pavaduojančiuosius darbuotojus, fermoje liks tik 8—10 žmonių vietoj 55.

J. Goreničius „Višnevskio“ tarybinio ūkio direktorius Moldavijos TSR. „Selskoje chozjastvo“

Kaip gyveno valstiečiai Zarasų apskrityje

BURŽUAZINIO LAIKRAŠČIO „ZARASŲ KRAŠTAS“ ATVIRI PRIPAŽINIMAI

Verčiame pageltusius nuo laiko „Zarasų krašto“ puslapius, ir niūri praeitis iškyla prieš mūsų akis. Skurdas, nesibaigiančių krizių išsekinti valstiečių ūkeliai, išnaudojimas, pramoninių prekių brangumas—visa tai gulė sunkia našta ant smulkaus ir vidutinioko valstiečio pečių.

Savaime aišku, buržuazinis laikraštis negalėjo ir nenorėjo atskleisti tikrosios padėties mūsų kaime. Bet ir tai, ką spausdino „Zarasų kraštas“, priverčia mus susimąstyti, argi galėtume mes taip gyventi, kaip dabar, jeigu ligšiol būtų viešpatavusi buržuazija.

OI, DALIA, DALUŽĖ...

„Jums gera ten savo redakcijoje sėdėti ir rašinėti mums visokias pasakas. O mes už jas pinigų mokame ir skaitome. Bet nežinote, kaip mums šiais laikais sunku sukrapštyti kelis litus tam jūsų laikraščiu išrašyti.

Skaitytojas Norkūnas.“

Sieme trumpame laiške zarasiškis valstietis davė

Idomūs palyginimai

1934 metais Zarasų aukštesniojoje komercijos mokykloje — vienintelėje vidurinėje mokykloje apskrityje mokėsi vos 227 moksleiviai. Išleidžiamąją aštuntąją klasę baigė tik 14—19 abiturientų.

Tuo tarpu 1959 metais besimokančių rajono vidurinių ir septynmečių mokyklų V—XI-ose klasėse skaičius siekia 1660 moksleivių. Kasmet brandos atestatus gauna apie 100 jaunuolių ir merginų.

Vietoje vienos gimnazijos rajone veikia 4 vidurinės, 12 septynmečių, vakarinės darbo jaunimo ir valstiečių mokyklos. O reikia atsiminti, kad mūsų rajonas tesudaro vos daugiau kaip pusę Zarasų apskrities teritorijos.

***

Idomus kainų tarp žemės ūkio gaminių ir pramonės prekių santykis. 1936 metais valstietis, pardavęs kilogramą pieno, nepajėgdavo už tuos pinigus nupirkti netgi degtukų dėžutės. Dabar kainų santykis pakito 15—20 kartų valstiečio naudai.

Separatorius pienui separuoti kainavo tiek, kiek 2—3 karvės. Dabar toks separatorius kainuoja 160—370 rublių.

Ekonominės krizės metais valstietis turėjo parduoti 7—8 bekonus, kad galėtų įsigyti... dviratį. Nenuostabu, pavyzdžiui, kad Mukulių apylinkėje vienintelį dviratį turėjo buožė. Dabar toje pat apylinkėje dviračius turi vos ne kiekvienas šeimos narys, apylinkėje yra apie dešimt motociklų.

ne tik lakonišką buržuazinės spaudos įvertinimą, bet ir nušvietė savo varganą padėtį: darbo žmogus nevisada turi pinigų nors vienam laikraščiu išrašyti.

Negana to. 1934 metų pradžios „Zarasų krašte“ skaitome:

„...Dūkšto apylinkėje labai daug bedarbių, kurie neturi ko valgyti, todėl jie badauja. O kur dar pavasaris? Smulkesnieji ūkininkai baigė (vasario mėnesį — Red.) maistą ir pašarą, nes praeitais metais labai blogas derlius buvęs. Todėl daugumai ūkininkų gresia bado šmėkla...“

Nenuostabu, kad esant tokiai padėčiai, vietos laikraštis priverstas kelti tokius klausimus, kaip Zarasų bedarbius aprūpinti darbu? „Zarasų kraštas“ Nr. 49 (1933 m.) paskelbė, kad valstiečiai žiemos metu gali ilgesniam laikui gauti darbo Antazavės ir Dusetų girininkijose. Valstiečiai emė vykti į šiuos miškus. Tačiau, kaip pripažįsta laikraštis,

„jie tuojau grįždavo, nes girininkai siūlė nepriimtinas darbo sąlygas“.

Zmonių nuskurdimą dar labiau didino įvairaus plauko vertėivos. „Pergalėje“ jau rašėme apie vieną tokį išnaudotoją Joną Juodį. Štai kaip pamini „Zarasų milijonierius“ to meto buržuazinis laikraštis:

„Zarasų krašto“ redakcija, sumaniusi labiau išpopuliarinti savo laikraštį, nutarė įvesti skaitytojų kertele, kur pasisūlė spausdinti ūkininkų, darbininkų ir kitų eilinių darbo žmonių laiškus. Na ir ką, emė rašyti žmonės apie tai, kas opiausia, kas jaudina juos dieną naktį. Žemiau pačiuosime vieną tokį laišką „Zarasų kraštui“, atspausdintą 1934 m. sausio 27 dieną:

„Nežinau, kaip jums, kaimynėliai, bet man tai dažniausia taisyti vakarais krizis lauzia pakaušį. Ir kada jis pasibaigs! Visą išmėginau ir viską stengiuos padaryti, ką gudrios galvos pataria, kad tik tas žaltys krizis nuyktų. Pradėjau vežti pieninę pienu, gaspadinę užspyrėiu bekonus auginti, vištas geriau prižiūrėti, dukteriai uždraudžiau papuošalus pirktis, madas vaikyti, sumažinau visokias išlaidas, tačiau ir tas negelbsti. Pradėjau klumpes avėti, savo šeiminių kiū audiniai rengtis, tačiau litas svečias kišenėj ir tiek... Jau mes, ūkininkai, savo gaminių parduoti pigiau, kaip dabar, jokiū būdu negalim. Pirkti ir taip jau neįstengiam, kad ir būtinų dalykų,

„Zarasuose, Juodinio ir Gaidamavičiaus malūne paskutiniu metu žymiai pabrango malimas. Zmonėse auga nepasitenkinimas“.

Skurdas ir ligos — du svečių. Ir šie buržuazinės santvarkos palydovai priverė salakiečių Jakučių šeimą ryžtis neįtikėtinam žingsniui: savo kūdikį atiduoti į Antalieptės vaikų namus. Žinoma, ne kiekviena motina galėjo taip pasielgti. Bet faktai kalba apie save!

POLICIJAI IŠ TIKRŲJŲ BUVO RUGIAPIŪTĖ

1934 metų vasario 10 dienos numeryje „Zarasų kraštas“ paskelbė apskrities policijos 1933 metų darbo ataskaitą. Apie daugelį policijos „žygių“ ir veiksmų buržuazinė spauda nutylėjo. Tačiau ir ji buvo priversta pripažinti, kad

„policijai pernykščiais metais įvyko tikra rugiapiūtė vien su ūkininkų turto aprašymais, mokesčių ir skolų išieškojimu“.

To meto oficialūs duomenys skelbia, kad 1933 metais buvo padaryti 1433 turto aprašymai, kas bendroj sumoj siekia 111 tūkst. litų. Policija ir kitos valdžios įstaigos išieškojo iš apskrities darbo žmonių 5698 įsiskolinimus valstybei mokesčiams, kas sudaro beveik 800 tūkst. litų.

Tame pačiame numeryje „Zarasų kraštas“ rašo: „Už nesumokėtus mokesčius ir skolas 36 asmenų turtais parduotas iš varžytinių už 2457 litus. Daugiausia turto parduota Salako valsčiuje...“.

Už šių didžiulių skaičių slepiasi neišbrendamas skurdas, į kurį vis giliau brido mažžemiai ir vidutiniškai mūsų krašto valstiečiai. Ne vienam taručiu buvo išvesta karvė už skolas, ne viena monika raudodo, neturėdama vaikams pieno. „Žemės mailintojos“ herojai, rodosi, gyveno ne panemunėje, o čia, smėlėtoje Zarasų žemėje. Ir Petras Cvyrka buvo teisus, šimtą kartų teisus...

Iš tikrųjų, ar neliūdna karvais, kad turėdami savo cukraus fabriką, geriam daugumą sachariną. Cukrus brangus; kaip jį pirksi, kad ir savas...“.

Iš visko matyti, kad šį laišką rašė gana vidutinis valstietis. O ką bekalbėti

Nutrūkę pašnekesiai apie krizę...

apie mažžemius! Jų laišku duoniauja“. (Iš valstiečio B. laiško).

„Zarasų kraštas“ nedrįso spausdinti.

Kada baigsis krizė, kada prasidės šviesesni laikai? Pasirašęs „Ūkininku Pūkiu“ samprotuoja:

„Taigi, man rodos, kad krizis baigsis kai mūsų ponai nevažinės po užsienius grožybių ieškoti... O mums dabar sirgti ir pirkti vienodai baisu: ir viena, ir antra pasiutusiai brangu. Parduoti liūdna, nes centus gausi“.

Gaila, kad Lietuvos kaimo žmonės dar miglotai žinojo

Skolose iki ausų

Lietuvos vidaus ir užsienio skolos siekia 118 milijonų litų. Iš jų 43 mil. lit. Amerikai, apie 13 mil. Amerikos lietuviams ir kt.

„Zarasų kraštas“, 1934 m. vasario 16 d., Nr. 7.

Zarasų apskrities 382 ūkininkai skolingi žemės bankui 830.000 litų. Už šią skolą tam bankui įkeista 7383 ha žemės. Įsiskolinimas vienam ha žemės siekia 112 lt. 45 cnt.

Cia paminėta skola yra tik vienam žemės bankui. Dar mūsų ūkininkai daug skolingi smulkaus kredito draugijoms ir privatiems asmenims.

„Zarasų kraštas“, 1934 m. liepos 14 d., Nr. 28.

Mūsų ūkininkai (visos Lietuvos — Red.) neturi kuo sumokėti už gydymą. Todėl Naujus Metus jie sužinka įsiskolinę ir ligoninėms 3 milijonus litų.

„Zarasų kraštas“, 1933 m. gruodžio 24 d., Nr. 50.

Belgų fabrikantai ir valstiečių streikai

Smetonos valdoma Lietuva vis labiau tapo užsienio kapitalistų kolonija. Štai, belgų fabrikantai kaip norėjo, taip sauvaliavo su lietuviškais miškais, kasmet iškirsdami tūkstančius kubometrų medienos. Masinis kirtimas buvo prasidėjęs ir Užvinčio miškuose.

Sunki ekonominė krizė, kuri siautė buržuazinėje Lietuvoje, labai atsiliepė ir valstiečių ir darbininkų gyvenimui. Todėl, sužinoję apie Užvinčio miško kirtimą, jie nudžiugo, turėdami

„vilties šiais sunkiais laikais uždribti pinigų būtiniais reikalais. Tačiau nusivylė. Miško vežėjų, kuriais parsisamdė valstiečiai, uždarbis visai nepavydėtinas... Privaziavo daug pastorių, ir tuo pasinaudodamas rangovas pasiūlė už kietmetrį po 6 litus. Skurdas privertė su tokia kaina sutikti, ūkininkai vėžė medžius į Saldutiškį, uždirdami po 4—5 litus su arkliais per 15 valandų darbo dieną. Pritrūkę kantrybės, ūkininkai sustreikavo, reikalaudami padidinti atlyginimą“.

„Rangovas pridėjo po 2 litus. Užtat medžius dabar reikėjo vežti ne į Saldutiškį, o daugiau toliau — į Antalieptę. Krizė privertė nulenkti nugaras“.

Kaip sakoma, komentarai nereikalingi!

Laimės ieško svetur

Nelengva mūsų valstiečiui atsiskirti su savo kaimu, su gimtąja žeme. Tačiau, jeigu perversime pageltusius nuo laiko „Vyriausybės žinių“ kompleksus ir sustosime ties 1927—29 metais, tai valstiečių emigracija svetur buvo pačiu būdingiausiu to meto reiškiniumi.

Štai ką rašo „Zarasų kraštas“, pasakodamas apie Salako apylinkę:

„Kraštas labai neturtingas. Žemė prasta, dauguma gyventojų mažžemiai ir, negalėdami prisimaityti iš savo ūkių, pragyvenimo šaltinių ieško kitur. Beveik iš kiekvie-

nos šeimos ir iš kai kurių šeimų net po kelis gyvena Amerikoje, Nemaža jų, emigracijos epidemijai užėjus, išvyko Pietinėn Amerikon: Brazilijon, Argentinon ir kitur“.

Kaip gyveno išeiviai Amerikos „rojuje“, šiandien nebetenka kalbėti. Apie tai pasakoja sugrįžusieji į tėviškę, kurių kasmet sulaukiame būriais. Tegu mūsų skaitytojus patenkina tik vienas salakiečio A. Puodžiaus laiškas, rašytas prieš dvidešimt metų iš Brazilijos:

„Kartu su Jonu ir Gasparu dirbame kavos pupelių laukuose. Jėgas išsekina kaitra. Energiją atima kauptukas. O pavalgyt nėra nė vieno kuzero (brazilių pinigai — Red.). Netgi duonos nematome savaitėmis“.

Bėgo nuo vilko, ant meškos užbėgo. Visur, kur viešpatuoja kapitalas, toks pat kapitalistas grobuonis ir tokios pat jo iltyš.

Sios eilutės buvo atspausdintos „Zarasų krašto“ 1934 metų vasario 24 dienos numerio žinutėje „Kada gi būsim neišnaudojami?“.

Toje pačioje žinutėje aprašoma, kaip iš Lietuvos miško gali pelnytis tik užsienio kapitalistai ir prie jų prilindę sukčiai. Valstiečiai, tapydamiesi nuo aušros iki vėlyvos nakties su rątais, turėdami gerai pašerti arklį, neuždirdavo net tiek, kiek įsikraudavo į kišenę rangovas Rabinavičius: nuo kiekvieno išvežto kietmetro jam likdavo po 10 litų. O kiek kietmetrių miško per dieną išveždavo pastotės!

Kuo pasibaigė streikas? Ogi niekuo. Valstiečiai liko apgauti. Štai ką rašo „Zarasų kraštas“ sekančiame numeryje:

„Rangovas pridėjo po 2 litus. Užtat medžius dabar reikėjo vežti ne į Saldutiškį, o daugiau toliau — į Antalieptę. Krizė privertė nulenkti nugaras“.

Kaip sakoma, komentarai nereikalingi!

Neturi pinigų—mirk

Kuzmų šeimoje įvyko didelė nelaimė. Susirgo mažą dukrelę diifteritu. Valstietis pasikinkė arklį ir atvežė ligonę į Zarasus pas gydytoją. Mažžemius salakietis neturėjo 5 litų, ir gydytojas atsisakė apžiūrėti sergančiąją. Vežant namo, liga pasmaugė vaiką.

„Zarasų kraštas“ 1934 metų sausio 19 d. rašo: „Gydytojai — tikri akiplėšos. Kad nors sumažintų honorarus iki 2—3 litų“.

Apie nemokamą gydymą buržuazinėje Lietuvoje ir nesvajojol

TARPTAUTINĖS PABIROS

Muilo burbulai...

„Su melu netoli teva žiuosi“ — šią elementarią tiesą, kaip matyti, pamiršo provokacijos, neseniai surengtos tarptautinėje rudens mugėje Vienoje, organizatoriai.

Tarp daugybės įvairių šalių paviljonų šioje mugėje pelnytą pasisekimą turėjo Kinijos Liaudies Respublikos paviljonas. Šiame paviljone buvo eksponuojama puiki jaunų, bet sparčiai vystomos KLR pramonės produkcija ir meniški tūkstantmetinio kinų amato dirbiniai. Kinijos paviljoną ap-

lankė šimtai tūkstančių asmenų, įrašai atsiliepiamų knygoje rodo, kad parodos lankytojai buvo nustebinti Kinijos Liaudies Respublikos vystymosi tempų ir didžiulių laimėjimų.

Tačiau kai kam, matyti, nepatiko didelis liaudies Kinijos paviljono pasisekimas. Ir jie ėmė ieškoti pretekstų provokacijai. Pagaliau toks „pretekstas“ buvo rastas. Tarp 4200 Kinijos paviljono eksponatų buvo rastas žiebtuvėlis, kuris savo išore primena vienos Austrijos firmos gaminamus žiebtuvėlius.

Bulvariniai Vienos laikraščiai „Nojer Kurir“ ir „Ekspres“ nusiuntė į parodą savo fotoreporterius, kurie ir užfiksavo žiebtuvėlio konfiskavimo momentą. Nepraėjo ir trijų valandų, kai pirmuose šių laikraščių puslapiuose pasirodė „sensacingos“ fotonuotraukos, užfiksavusios minėtą įvykį, ir pranešimai apie „didžiulį ekonominį pavojų“, kurį sudaranti Kinijos ir kitų socialistinių šalių konkurencija žiebtuvėlių prekyboje.

Tačiau jau rytojaus dieną provokaciniams tarptautinio bendradarbiavimo priešų sukeltas triukšmas sprogo tarsi muilo burbulas, pastatydamas į keblią padėtį jo organizatorius. Pasirodė, kad kiniškas žiebtuvėlis tik grynai iš paviršiaus panašus į austriškąjį, bet jo mechanizmas visai kitoks. Austrijos firma, kuri buvo apkaltinusi Kiniją panaudojus jos patentą, atsiėmė savo pretenzijas. Vienos policijos prezidentas ir Vienos mugės direktorius aplankė Kinijos paviljoną ir įteikė jo administracijai diplomą — ypatingų KLR laimėjimų mugėje pripažinimą.

Turistinis „atrakcionas“

Į Norvegiją atvyksta užsienio turistai turi naują „pramogą“. Šią vasarą praneša Prancūzijos laikraštis „Liberasion“, daugybė turistų, traukiami nesveiko susidomėjimo, išvyko į Norvegijos šiaurę, į vieną Tromsės rajono ledyną. Kas gi juos traukia prie to ledyno?

Antrojo pasaulinio karo metu ant ledyno nukrito vokiečių lėktuvas su lakūnu, nesusėjęs iššokti su parašiu. Ėjo metai, ledyno ledas storėjo, lėktuvas su lakūnu visiškai įšalo į ledyną ir pasidengė dideliu ledo sluoksniu. Žiemą ledyną padengia puria marška sniegas. Vasarą visas lėktuvas su stungusiu it skulptūra lakūnu prie šio valo matyti kaip ant dešnių. Toks „atrakcionas“ nedaro garbės jo rengėjams — verslininkams, kurie rūpinasi tik pelnu.

Gamtos pertvarkymas

Siemet Kinijoje miškais statyti irigacinė Sanšengų apšondinta 1,7 milijono hektarų dykumų, o taip pat pasodintos apsauginės 4600 kilometrų ilgio miškų juostos.

Autonominiame Vidinės Mongolijos rajone prie Chuanchės upės pradėta (TASS-ELTA).

Preparatas „M-1“

Salies kolūkiuose ir tarybinuose ūkiuose didesnė dalis bulvių jau nukasta. Dabar jos masiškai dedamos ilgesniam laikymui. Kad bulvės negestų, daugelis ūkių taiko pažangius bulvių laikymo metodus — sudeda į tranšėjas, kaupus ir kt. Bet ir tais atvejais dalis bulvių sudygsta, pasidaro nebeskanios, sumažėja jų svoris.

TSRS Liaudies ūkio laimėjimų parodoje, „Bulvių ir daržovių“ paviljone, lankytojams rodomas naujas pažangesnis bulvių laikymo

metodas, kuris dabar taikomas kai kuriuose kolūkiuose ir tarybinuose ūkiuose. Jo esmė ta, kad sudedant bulves ilgesniam laikymui jos apipurkščiama preparatu „M-1“. Naujo preparato dozės, kurios sulauko jų dygimą, nekenksmingos nei žmogui, nei žemės ūkio gyvuliams.

Tonai bulvių apipurkšti sunaudojama tikrai trys kilogramai preparato „M-1“. Apipurkštos bulvės išlieka geros iki naujojo derliaus. (TASS-ELTA).

Daug įdomaus yra Vladimiro žemėje...

Kiekvieną vasarą pensininkas Michailas Ivanovičius Čizovas aplanko mūsų gražiuosius Zarasus, kurie tapo jam „nuostabią poilsio vietą, vos ne pietiniu kurortu“. Redakcija gavo Michailo Ivanovičiaus laišką, kuriame rašo: „Gražūs, labai gražūs jūsų Zarasai, bet jeigu kada būsite Vladimiro žemėje, nepamirškite apžiūrėti jos įžymybių“. Apie vieną jų — Simų kaimą jis papasakojo savo laiške:

Gausu paminklų sename Vladimiro krašte. Ypač tuo pasižymi Jurjevo-Polsko rajono Simų kaimas. Čia seno ažuolų parko gilumoje buoluoja akmenų pastatas. Tai buvusieji kunigaikščio Golycino rūmai. Pastatas žavi savo architektūrinio apipavidalinimu, kurį atliko, matyt, baudžiauninkai meistras.

Mūsų šalies liaudis pažįsta šiuos rūmus ir todėl, jog 1812 metais po Borodino kautynių čia buvo atvežtas mirtinai su-

žeistas Piotras Ivanovičius Bagrationas, kuris ten pat ir mirė.

Praslinko daug metų, o Simų kaimo gyventojai šventai gerbia įžymaus rusų karvedžio, 1812 metų Tėvynės karo didvyrio generolo Piotro Ivanovičiaus Bagrationo atminimą. Kiekvienam jie noriai papasakos savo kaimo istoriją.

Dabar šiuose rūmuose įsikūrusi Simų vidurinė mokykla. M. ČIZOVAS

„PAMOTĖ“

Mažojo Ismailo motina mirė, o tėvas dirbo, tiesiant kalnų kelią, ir labai retai būdavo namuose. Vaiką auklėjo senelė.

Neretai mažasis berniukas būdavo vienišas. Jis svajojo apie motiną. Kiti vaikai jam sakydavo, kad antros mamos nebūna, o pamotės — visos labai blogos.

Ilgai nebuvęs sugrįžo namo tėvas. Su juo atvažiavo pamotė-gydytoja Dilara su maža savo dukryte.

Filmo kadrai pasakoja apie Ismailo pergyvenimus, apie tai, kaip jis nepasitikėjo Dilara, kuri iš visos širdies siekė jo meilės.

Pamažu berniukas pradėjo jį kaip žiūrėti. Jis matė, kaip kartą, siaučiant

baisiai audrai, Dilara nedelsdama nuryko į kalnus padėti ligoniui. Berniukas pastebėjo, kad žmonės labai pagarbiai kalba apie Dilarą. Mintyse jis jau pradėjo vadinti ją mama.

Susirgo mažoji sesutė. Skaudu buvo Ismailui žiūrėti į nuliūdusią Dilarą. Jis norėjo kuo nors jai padėti. Berniukas prisiminė senelės žodžius apie augančios ant pakibusių uolų erskėtrožės lapelius, kurie turi gydomąją galią.

Anksti atsikėlė Ismailas ir pririnko kalnuose erskėtrožių puokštę. Berniukas nežinojo, kad šeštą valandą ryto turi būti susprogdintos uolos keliui praskinti. Įvyko nelaimė.

Trumpi pranešimai

Prancūzijos buvusių frontininkų sąjungai sušaukus Paryžiuje įvyko didžiulė protesto demonstracija prieš pensijų sumažinimą buvusiems frontininkams. Laikraščio „Jumanitė-dimans“ duomenimis, demonstracijoje dalyvavo apie 100 tūkstančių žmonių. Ši manifestacija atspindi didelį nepasitenkinimą socialine vyriausybės politika.

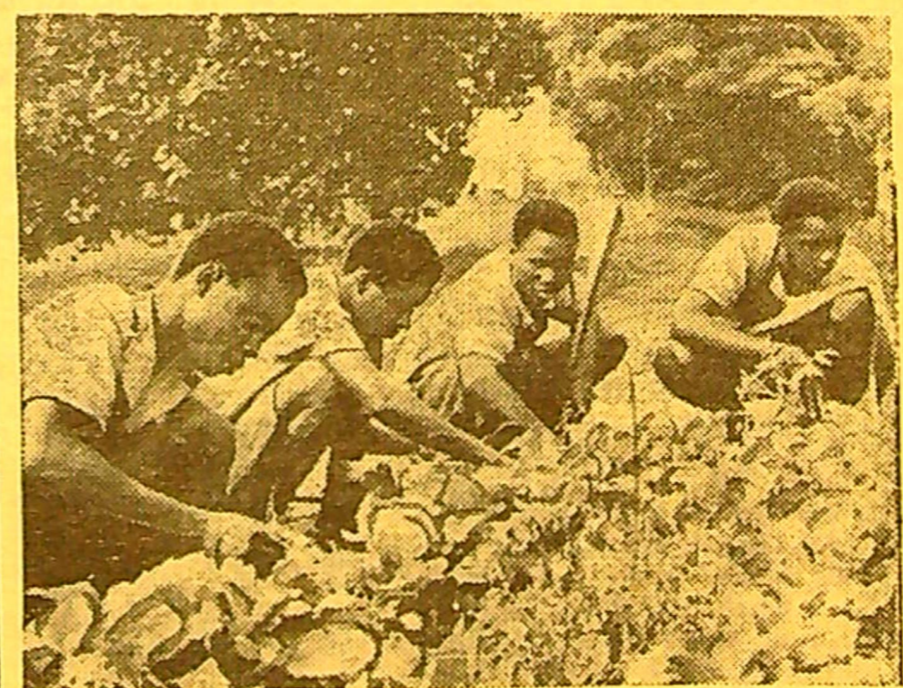
Spalio 5 d. Budapešte prasidėjo tarptautinis mašinos gamybos mokslinių-techninių filmų kino festivalis. Jame dalyvauja 17 Europos ir Amerikos šalių. Tarybų Sąjunga parodys festivalyje daugiau kaip 20 filmų, jų tarpe filmus apie lėktuvą „TU-114“ ir apie atominį ledlaužį „Lenninas“.

Prancūzijos demokratinė visuomenė kovoja prieš represijas Ispanijoje. Spaudos pranešimais, nacionalinio komiteto frankizmo aukoms ginti įteikė Ispanijos ambasadoriui Paryžiuje peticiją, pasirašytą 40 tūkstančių Prancūzijos sositinės gyventojų, kurie reikalauja visuotinės amnestijos Ispanijoje. (TASS-ELTA).

PRAMONINĖ STATYBA VIETNAME DEMOKRATINĖJE RESPUBLIKOJE

Vietnamo informacijų agentūra praneša, kad Vietnamo Demokratinėje Respublikoje per devynis šių metų mėnesius pramonės įmonių buvo statoma penkis kartus daugiau, negu per tą patį praeitų metų laikotarpį.

Per tą laikotarpį pradėta statyti 17 naujų pramonės objektų, iš kurių 10 jau perduota naudoti. Jų tarpe — lentpiuvė, emaliuotų ir plastmasinių indų gamykla ir kt.

ITALIJOS DARBININKŲ LAIMĖJIMAS

Po ilgos kovos 60 tūkstančių Italijos knygų ir žurnalų leidyklų spaustuvinių, o taip pat 50 tūkstančių miltų ir makaronų pramonės darbininkų iškovojo didesnę darbo užmokestį. (TASS-ELTA).

GVINĖJOS RESPUBLIKA — viena iš jauniausių Afrikos valstybių, kurios gyvenimas skaičiuojamas mėnesiais. Nuotraukoje matome Žemės ūkio mokyklos moksleivius netoli Mamu užsiėmimų metu. (TASS).

Biržų antroje vidurinėje mokykloje įvykusiame jaunųjų literatų būrelio vakare dalyvavo Pakruojo, Rokiškio, Pasvalio ir kitų rajonų jaunieji literatai, svečiai iš Vilniaus. Atvykusiųjų tarpe buvo ir rašytojas Juozas Baltušis.

Nuotraukoje matome J. Baltušį su moksleiviais.

M. Baranausko (ELTOS) nuotr.

Istelgtas filatelistų ratelis

Prie Zarasų rajoninės bibliotekos įsteigtas filatelistų ratelis. Siomis dienomis įvykusiame ratelio susirinkime buvo nutarta artimiausiu laiku organizuoti filatelistinę parodą. Geriausia joje eksponuojamos kolekcijos bus premijuotos.

Ratelio nariais gali būti visi, kolekcionuojantieji pašto ženklus, nepriklausomai nuo amžiaus.

N. Novikovas

Stendas VDR dešimtmečiui

Raioninė bibliotekoje pasirodė naujas stendas „Vokiečių Demokratinėi Respublikai — 10 metų“, kuriame pasakojama apie pirmosios demokratinės vokiečių valstybės ekonominius ir kultūrinius pasiekimus

K. Zadeikis

Vairuotojų susirinkimas

Zarasų milicijos skyriaus patalpose įvyko rajono motociklo vairuotojų susirinkimas. Susirinkusieji buvo supažindinti su TSRS Ministrų Tarybos nutarimu dėl kovos prieš avarijas automobilių transporte sustiprinimo. Daug dėmesio susirinkimas paskyrė vairuotojų drausmės stiprinimo klausimui, dar įvykstančių rajono teritorijoje avarijų priežasčių išskėlimui. Susirinkime dalyvavusi diskvalifikuotinė komisija apsvaistė atskirų vairuotojų įvykdytus eismo judėjimo taisyklių pažeidimus. Už grubų judėjimo taisyklių pažeidimą motociklo vairuotojai drg. drg. Spakauskas, Rūkštelė, Zavadskas, Biriukas. Zeibus griežtai nubausti.

I. Porplikas tarprajoninis vyr. autoinspektorius